

Babası Adem'i utandırdı.

Emre ve Murat Kebir'den bir Türkçe Hikâye

Bulutların altında biryerlerde, Birleşik Krallık adında bir ada var. Bu adanın güneyinde Londra adında da bir şehir. Bu şehrin güneyinde de küçük bir kasaba. Ve bu kasabada Adem adında 11 yaşında bir çocuk yaşar.

Hayır hayır, çocuğun ismi Adam değil, Adem. Evet çok doğru, en sondaki 'm' harfinden hemen önce 'a' harfi yerine 'e' harfi var . Adem Türkçe bir isim. Hem Adam hem de Adem her iki dilde de 'dünyadaki ilk adam' anlamına gelir.

Adem okumayı seven meraklı bir çocuk. Her çeşitli hikâye kitabı okur. Aynı zamanda Guinness Rekorlar Kitabı'nı da okur. Bu onun en çok sevdiği kitap.

Adem, Rekorlar Kitabı'nda okudukları şeyler hakkında konuşmaya bayılır. Eğer Adem şimdi burada olsaydı, çoktan iki buçuk metre uzunluğundaki Türkiyeli Kösen Sultan hakkında konuşmaya başlamıştı bile. Kösen Sultan, Guinness Rekorlar Kitabı'nda şu an hayatta olan en uzun boylu insan.

Hey, bak! İşte Adem'de okuldan çıkmış bile, yanında en iyi iki arkadaşı Ben ve Jonathan'la birlikte bize doğru geliyorlar. Adem koyu renk saçlı, esmer tenli ve güzel mavi gözleri olan çocuk. Karıştırmanıza imkan yok, çünkü hem Ben hem de Jonathan açık tenli ve sarışın çocuklar.

Adem'in babası Türk, annesi ise İngiliz. Adem dış görünüşünü babasından, gözlerinin renginiyse annesinden almış.

Adem birisinin 'Merhaba' dediğini duyar. Arkasını döner ve Türk arkadaşı Metin'e el sallar. Sonra da 'Merhaba' diye Türkçe cevap verir. Adem'in Türkçede öğrendiği ilk kelime 'baba'ydı. Adem İngilizce konuştuğu zamanlarda bile babasına hep Türkçe 'baba' der, İngilizcesini hiç kullanmaz.

Adem daha küçük bir çocukken bir gün babasına sormuş: 'Baba, ben İngiliz miyim, yoksa Türk müyüm, yoksa yarı İngiliz yarı Türk müyüm?'

Böyle bir soruyu beklemeyen Baba biraz düşünmüş ve sonra cevap vermiş: 'Sen hiçbir şeyin yarısı değilsin oğlum. Sen hem tam İngilizsin hem de tam Türk.'

Adem aldığı bu cevabı çok sever.

Bundan bir süre sonra bir karnavalda Adem yüzünü İngiliz bayrağının renklerine boyar. Babası Adem'in yüzünü gördüğünde oldukça şaşırır ve tam tepki gösterecekken; Adem babasına der ki, 'Sakin ol Baba. Hatırlasana: ben hem tam İngiliz'im hem de tam Türk.'

Adem, Ben ve Jonathan'a birer beşlik çaktıktan sonra bize doğru gelir ve kaldırımında bizimle birlikte yürümeye başlar. Bize şöyle bir gülümsedikten sonra konuşmaya başlar: 'Haziran 2003'te Muhammed Rashid isimli bir Türk bir buçuk metre uzunluğundaki bıyığı sayesinde Guinness Rekorlar Kitabı'na girdiğini biliyormusunuz? Bu gerçekten de çok uzun bir bıyık'. Gülümsemesinin biraz daha büyür, sonra devam eder ' Benim babamın da büyük bir bıyığı var ve çalı gibi kaşları. Ama Allah'a şükür ki benim *babamın* bıyıkları bir buçuk metre uzunluğunda değil, '.

Adem İngilizlerin dediği gibi 'God' demek yerine her zaman Allah kelimesini kullanır. Çünkü Adem Müslüman bir çocuk.

Tam o anda Adem sokakta yürüyen koyu mavi renkli bir Kippah takan bir adam görür. ' Kippah bir Yahudi şapkasıdır' diye bizi bilgilendirir Adem.

Sonra Adem geleneksel bir türban takan Sih bir adam görür. Adem aynı sokakta farklı kültürden insanların bir arada yürüyebilmesini ne kadar çok sevdiğini düşünür.

Sonra bize döner ve konuşmaya devam eder; 'Benim babamın bir restoranı var' der Adem. Çok önemli bir şey öğretiyormuşçasına ciddi gözlerle doğrudan bize bakarak. 'Bir kebab restoranı değil bu. Babamın restoranında vejetaryen güveç yemekleri yaparlar ve bunu özel bir ekmek olan pideyle servis ederler. Çok lezzetlidir.

Benim babamın en çok sevdiği yemek bamyadır. Bamyaya turşuya benzer bir çeşit sebzedir. Babam bamyaya bir de limon sıkıyor çünkü böylelikle bu sebzenin tadı çok daha güzel olur.

'Ben ise kebabı daha çok seviyorum' der bize Adem. 'Biliyorum çok sağlıklı değil; ama gerçekten çok lezzetli'.

Aniden Adem'e bir tedirginlik çöker. Sanki bize söyleyecek bir şeyleri var. Dikkat kesilmiş, kafasında söyleyeceklerini tartıyor. 'Her Perşembe' der Adem, kısa bir sessizlikten sonra 'babam beni okuldan almaya gelir... Artık perşembeleri pek sevmiyorum. Çünkü her Perşembe Babam beni utandırıyor... Bunu onunla konuşmak istedim ama onu çok seviyorum ve onun duygularını incitmek istemiyorum. Bilirsiniz, anne ve babayla konuşmak her zaman çok kolay bir şey değildir. Mesela geçen Cumartesi günü, yüzmeye gittikten sonra, ben, babam ve arkadaşım Ben bir kafeteryaya gittik ve ben kendime nefis bir çikolatalı kek aldım. Tam kekimi yerken babam eğildi ve kulağıma arkadaşım Ben'e de

kekimden biraz vermem gerektiğini fısıldadı. Babam bunun Türk kültüründe bir gelenek olduğunu söyledi. Ben ise İngiliz kültürüne göre arkadaşşıma yarısı yenmiş bir kek ikram etmenin kaba olduğunu, arkadaşım Ben'in de parası olduğunu ve isterse kendine kek alabileceğini babama anlatmam hayli bir zaman aldı.'

Adem bize babasının uzun suredir İngiltere'de yaşadığını ama pek fazla İngiliz arkadaşı olmadığını anlatır. 'Babam burada da hala Türkiyede yaşadığı şekilde yaşıyor' der Adem. 'Tabii bu genellikle bir problem değil ama bazen benim için bazı Türk geleneklerini anlamak çok zor oluyor ve inanın onlardan o kadar çok var ki, hangi birini hatırlayacağımı şaşırıyorum.'

Adem neredeyse babasının onu okuldan almak için beklemesini söylediği buluşma noktasına varır.

Bugün günlerden perşembe.

Adem kaygılı bir şekilde sokağı söyle bir gözden geçirir, ' Bu utanma meselesiyle ilgili bir şeyler yapmaya çalıştım' der bize ciddiyetle, 'ama şimdiye kadar işe yaramadı. Babamın arkadaşlarımın yanındayken böyle davranmamasını nasıl anlatacağımı bilemiyorum.'

Adem köşede durur. Hala biraz kaygılı görünür. 'Babam beni buradan alır' der.

Adem'in beklediği köşede okuldan başka birçok çocukta beklemekte; bazıları anne-babalarının onları almasını bekler, bazıları ise ya otobüslere doğru gider ya da ikişer ikişer eve yürürler. Adem bir kitabı okuyormuş gibi yapar. Arkadaşlarının hiçbirinin babası onu almaya geldiğinde yanında olmasını istemez.

İşte tam bu anda Adem Emily'yi fark eder. Emily çok güzel. Sarışın ve mavi gözleri var ve Adem beşinci sınıftan beri ondan hoşlanıyor.

Bir gün, Adem'in tarih öğretmeni onları bir okul projesi için eşleştirir. Adem Emily'yle grup olur. Çocukların (Motte ve Bailey adı verilen) bir çeşit kale yapmaları gerekiyordu. En iyi kale yarışmayı kazanacaktı.

Bu sayede Adem ve Emily birlikte çokça vakit geçirmeye başlarlar ve kaleyi yapmak için çok çalışırlar. Ve yarışma günü geldiğinde de yarışmayı KAZANIRLAR! Emily Adem'i sevinçle kucaklar, işte o an Adem Emily'den hoşlanmaya başlar. O zamandan bu yana Adem ne zaman Emily' yi görse, içinde sıcak bir duygu hisseder.

Emily, köşede bekleyen Adem'e doğru yaklaşır. Adem çok rahatsız görünür. 'Olamaz! Der Adem, babasının arabasının yaklaştığını farkederek. Babamın arabası geliyor! Emily yaklaşıyor! Babamın arabası geliyor! Emily yaklaşıyor!'

Adem çabucak yere eğilip ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyormuş gibi yapar, böylece hem babasından hem de Emily'den saklanmaya çalışır. Ama bu bir işe yaramaz, Babası Adem'i farkederek, araba Adem'in önünde durur ve Baba arabadan çıkar. Bu sırada Emily de iyice yaklaşır.

Baba gülümseyerek: 'İyi misin koca adam?' der.

Adem doğruluyor ve babası ani bir hamle ile Adem'i kucaklayıp öper. 'Haydi bakalım Adem' der Baba mutlu bir sesle 'Bana öpücük yok mu?'

Adem çevresine bir bakınır ve hızlıca babasını yanağından öper ve hızla arabaya girer ve oturur. Adem içinden 'eğer Emily bu koskocaman çocuğun babası tarafından böyle sarılıp öpüldüğünü görse ne kadar gülerdi' diye düşünür.

Araba kalabalık yolda eve doğru ilerlerken Baba oğul arasında bir sessizlik hakimdir. Babası Adem'e bakar ve tekrar sorar: 'İyi misin oğlum?'

'Evet' der Adem, ama sesi pek de inandırıcı değildir.

Oğlunu çok iyi tanıyan Baba 'Hadi ama' der 'söyle, ne oldu?'

Adem birazcık düşünüyor. Ne söyleyeceğini bilmesine rağmen, babasının duygularını incitmek istemez. Sonunda Adem cesaretini toplar. 'Baba, sana söylemem gereken ve beni üzen bir şey var. Daha doğrusu birisi beni üzüyor. Bu kişi...' Adem nasıl devam edeceğini bilemeyerek bir anlığına susar.

'Biri seni üzüyor mu? Söyle bana, kim?' der Baba oğluna.

'Şey, bu kişi...'

'Evet, söyle.'

'Şey...'

'Okuldan birisi mi, öğretmenin mi, bir arkadaşın mı?' diye sorar babası, belli ki oğlu için endişelenir.

'Hayır baba'

'Kim öyleyse?'

Adem'in konuşmaz ve kasabadan eve doğru ilerlerken yine uzun bir sessizlik olur.

Adem derin bir nefes alır ve der ki: 'Sensin baba. Beni sen üzüyorsun.'

'Ben mi?' diye sorar baba. 'Ben ne yaptım ki oğlum?'

Adem cevap vermez, Olayın ciddiyetini farkedene Baba daha rahat konuşabilmek için arabayı bir kenara çekip motoru durduruyor. Baba 'Lütfen ne yaptığımı söyle bana, oğlum.' der.

Adem babasının çatık çalı gibi kaşlarına ve onu olduğundan sinirli gösteren alnındaki çizgilere bakar. Ama Babasını çok iyi tanıyan Adem babasının aslında kızgın değil ama üzgün olduğunu bilir. Babasını üzdüğü için kendini kötü hisseder ama cesaretini toplayıp ne demek istediğini açıklamaya çalışır. 'Biliyorsun artık 11 yaşındayım' der babasına 've kocaman adam oldum'.

'Evet, kesinlikle' der babası gururla.

'Ben ilkokula giderken arkadaşlarımın önünde beni kucaklayıp öpmende hiçbir sorun yoktu, biliyorsun; ama artık büyüdüm ve arkadaşlarımın önünde böyle yapmanı istemiyorum.'

'Yani artık seni öpmemi, kucaklamamı istemiyorsun, doğru mu duydum oğlum?'

'Hayır, hayır baba. Beni kucaklaman çok hoşuma gidiyor, ama okulda arkadaşlarımın önünde beni kucaklayıp öpmeni istemiyorum; çünkü artık ben büyüdüm ve onların bana gülmesini ve benimle dalga geçmelerini istemiyorum.'

'Sanırım bu biraz Türklere özgü bir şey' diye itiraf eder baba arabayı çalıştırıp akşam trafiğine karışırken. Baba biraz üzgün görünür. Bunu farkedene Adem onu neşelendirmek ister.'

'Baba?'

'Evet oğlum?'

'Eve gittiğimiz zaman sana ve anneme çay yapayım mı?'

Baba biricik oğluna gülümser. 'Bu harika olur, Ademciğim. Ama lütfen benim çayıma süt koyma. Biliyorsun ben çayı sütsüz severim, Türk usulü ve bazen Türk usulü benim için en iyisi.' diye söylerken oğluna birde göz kırpar.

Babasını üzmeden derdini anlatabilen Adem gülümser. Babasının kendisini ne kadar çok sevdiğini düşünür.

'Bu akşam ailece oyun oynayabilir miyiz?' diye sorar Adem, araba eve doğru son dönemece girerken.

Artık pek üzgün görünmeyen baba uzanıp oğlunun saçlarını okşar ve parmağını oğluna doğru sallar. 'Tabii oynarız, ama dün gece yaptığın gibi yine hile yapmazsan'.

'Ben hile yapmadım ki' diye güler Adem. 'Sen yaptın.'

Hem baba hem Adem buna çok gülerler ve Adem'in okulunun nasıl geçtiği, neler yaptığı ve Guinness Rekorlar Kitabı'ndan ezberledikleri hakkında konuşmaya devam ederler.

Bu babasının Adem'i arkadaşlarının önünde son utandırışı olur.

Ama ne zaman evde birlikte oyun oynasalar, babası oğlunu kucaklar ve yanağına kocaman bir öpücük kondurarak Adem'e ne kadar büyürse büyüsün hiçbir zaman öpülmek ve kucaklamak için fazla büyük olmayacağını söyler ve buna birlikte gülerler.